

Arrest

nr. 201 620 van 23 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. GROUWELS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 december 2013 met refertenummer 38007.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die *loco* advocaat M. GROUWELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 juni 2006 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 20 november 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 9 juli 2008 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 24 februari 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 27 749 van 26 mei 2009 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.4.

1.6. Op 4 september 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. Op 30 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.6. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.09.2012 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf met kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocédure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 02.06.2006, werd afgesloten op 20.11.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken. Zijn tweede asielaanvraag, ingediend op 09.07.2008, werd afgesloten op 28 05 2009 door een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procédure - namelijk iets meer dan 5 maanden voor de eerste en iets meer dan 10 maanden voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene haalt aan dat hij niet kan terugkeren naar Sri Lanka omdat mensen die terugkomen uit het buitenland in Sri Lanka extra geïsoleerd, gearresteerd en mishandeld zouden worden. Hij verwijst hiervoor naar verschillende rapporten (een rapport dd 22.09.2011 van de Organisation suisse d'aide aux réfugiés met als titel « Sri Lanka: situation des Tamouls originaires du Nord et de l'Est du pays vivant à Colombo et situation des personnes de retour »; een bericht van 24.02.2012 van Human Rights Watch met als titel « UK: Halt deportations of Tamils to Sri Lanka »; een bericht van 29.05.2012 van Human Rights Watch; de terugkeernieuwsbrieven van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van december 2010 en juni 2012; een rapport van de Canadese overheid met titel « Commission de l'immigration et du statut de réfugié du Canada » dd 22.08.2011) en verwijst naar een oproep van Amnesty International van juni 2011. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. De betrokkene slaagt er niet in om het individuele risico inzake zijn persoonlijke veiligheid aan te tonen bij een zelfs tijdelijke terugkeer, zodat er geen buitengewone omstandigheid blijkt. Hij toont immers niet aan dat iedere naar Sri Lanka terugkerende Tamil om die reden extra geïsoleerd, gearresteerd en mishandeld wordt. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eraan herinnert dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet verplicht wordt terug te keren naar Sri Lanka. Wel wordt hij gedwongen door het bevel om het Schengengrondgebied te verlaten.

Betrokkene haalt aan dat het onmogelijk is om hem gedwongen terug te sturen naar Sri Lanka. Er dient hierbij in de eerste plaats opgemerkt te worden dat betrokkene niet gedwongen wordt terug te gaan naar Sri Lanka. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet verplicht wordt terug te keren naar Sri Lanka. Wel wordt hij gedwongen door het bevel om het Schengengrondgebied te verlaten.

De overige elementen (betrokkene verwijst naar zijn integratie en naar de voorgelegde integratiedocumenten bij de vorige aanvragen tot verblijfsmachtiging) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld."

1.8. Op 30 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.9. Op 12 december 2013 dient de verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag in.

1.10. Op 17 januari 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.11. Bij arrest nr. 152 549 van 15 september 2015 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.10.

1.12. Op 9 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.13. Bij arrest nr. 199 857 van 19 februari 2018 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.12.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen op dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Zij licht haar exceptie toe als volgt:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend middels een bijlage 13.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°. 2°. 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. ”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°. 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 3 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen. Een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.”

De Raad dient op te merken dat er echter gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid. Steeds dient te worden onderzocht of de verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Daarenboven mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder deze van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de schending inroept van hogere rechtsnormen, met name van artikel 3 van het EVRM. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van hogere rechtsnormen niet kan worden aangenomen, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie van de verwerende partij dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

"1.

Verzoeker heeft in de aanvraag tot machtiging tot verblijf op zeer omstandige en concrete wijze uiteengezet dat hij bij terugkeer naar Sri Lanka riskeert een onmenselijke of vernederende behandeling te moeten ondergaan door de Sri Lankaanse autoriteiten.

Aan de hand van rapporten van internationale organisaties zoals Amnesty International, Human Rights Watch en de Organisation suisse d'aide aux réfugiés (hierna: "OSAR"), en aan de hand van een rapport van de Canadese overheid, heeft hij aangetoond dat asielzoekers van Tamil-origine, die buiten Sri Lanka zonder succès een asielaanvraag hebben ingediend en die na afloop van de Sri Lankaanse burgeroorlog terugkeren naar Sri Lanka, systematisch geviséerd worden door de Sri Lankaanse autoriteiten, louter omwille van hun Tamil etnie. Zij worden er volgens deze rapporten nl. van verdacht banden te hebben met de verslagen Tamil Tijgers, die zich organiseerden in verschillende guerillabewegingen, waarvan de LTTE de belangrijkste was.

Aangezien verzoekers Tamil-etnie en zijn Sri Lankaanse nationaliteit nooit het voorwerp hebben uitgemaakt van enige discussie, meent verzoeker in de aanvraag dat hij zijn risico op een onmenselijke of vernederende behandeling voldoende gepersonaliseerd heeft. Verzoeker concludeerde in zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging als volgt:

"Verzoekers profiel is uiterstprecair:

Hij is een Tamil uit traditioneel Tamil gebied

Hij keert terug nadat zij asielaanvraag in het buitenland werd afgewezen Hij reisde destijds op illegale wijze Sri Lanka uit

Hij riep bij zijn asielaanvraag vervolging in wegens problemen met LTTE, en zal dit nu ook moeten verklaren bij de grensautoriteiten)

Uit de citaten van het voormede rapporten blijkt dat er een ernstig risico bestaat op een verzwaarde controle bij terugkeer van personen met een profiel zoals dat van verzoeker. "

De eerste bestreden beslissing verwerpt deze redenering volledig, doch blijft daarbij zeer op de vlakte. De motivering om deze schending van artikel 3 EVRM te verwerpen, kan teruggevonden worden in de derde en vierde alinéa van de motivering van de eerste bestreden beslissing (beginnend bij: "Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft.

Verweerder bespreekt in de derde alinéa van de eerste bestreden beslissing in abstracto de volgens hem geldende principes met betrekking tot de toepassing van het artikel 3 EVRM. In de vierde alinéa vat hij eerst de aangehaalde argumentatie van verzoeker beknopt samen, met verwijzing naar de door verzoeker geciteerde rapporten, om dan te stellen:

"Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. De betrokkene slaagt er niet h om het individuele risico inzake zijn persoonlijke veiligheid aan te tonen bij een zelfs tijdelijke terugkeer, zodat er geen buitengewone omstandigheid d blijkt. Hij toont immers niet aan dat iedere naar Sri Lanka terugkerende Tamil om die reden extra geviséerd, gearresteerd en mishandeld wordt. "

Verweerder hult zich in een stereotiepe motivering, als zou verzoeker niet voldoende geconcretiseerd hebben dat hij effectief een risico loopt op vervolging in geval van terugkeer. In de aanvraag werd nochtans op zeer gedetailleerde wijze met rapporten van internationale organisaties onderbouwd dat elke Tamil die terugkeert naar Sri Lanka, louter door zijn Tamil-etnie, wordt onderworpen aan een zeer strenge behandeling met detentie en mishandelingen. Verzoeker is daarenboven niet alleen Tamil, maar is (op onbetwistbare wijze - zie zijn niet betwiste geboorteakte) ook afkomstig uit traditioneel Tamil gebied, is bovendien destijds illegaal Sri Lanka uitgereisd én heeft een asielaanvraag ingediend vanwege zijn betrokkenheid bij LTTE. Verzoeker heeft dus aangetoond dat zijn profiel manifest kwetsbaar is, en dat hij met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zal geviséerd worden door de Sri Lankaanse autoriteiten in geval van terugkeer.

De eerste bestreden beslissing beperkt zich tot de samenvatting van verzoekers argumenten, om dan tót de conclusie te komen dat verzoeker zijn individuele risico niet aantoot. Het loutere tegenspreken van verzoekers stelling volstaat echter niet als bewijs van het tegendeel van hetgeen verzoeker

aanhaalt. De beslissing is onvoldoende draagkrachtig, aangezien de verwerende partij niet de moeite heeft ondernomen om verzoekers argumenten aan een daadwerkelijk onderzoek te onderwerpen. Verweerder heeft aldus manifest onzorgvuldig gehandeld, en baseert zich daardoor op onjuiste feitelijke gegevens. Hij schendt zodoende de materiële motiveringsplicht, en schiet tekort aan zijn verplichting uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (zie o.m. EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, §81). In casu was alle informatie over het risico op schending van het artikel 3 EVRM geleverd door verzoeker via de documentatie gevoegd bij zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging, doch verweerder is er niet op in gegaan, en heeft bovendien ook nagelaten om het tegendeel aan te tonen.

De verwerende partij moet nochtans een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §293 en 388).

2.

Verweerder verwijst daarna naar (oude) rechtspraak van Uw Raad waarin gesteld wordt dat het louter aanhalen van bronnen die melding maken van schendingen van fundamentele rechten niet volstaat om te bewijzen dat de verzoekende partij een geïndividualiseerd risico loopt.

Verweerder gaat daarbij echter voorbij aan de principes die Uw Raad stevast gebruikt sinds het arrest van 17.02.2011 (met nummer 56.203), uitgesproken door de Algemene Vergadering van Uw Raad, waarin gesteld wordt met betrekking tot de waarde van rapporten van internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (zoals in casu verzoeker de rapporten van OSAR, Amnesty International en Human Rights Watch aanhaalt) en van overheidsbronnen (zoals verzoeker in casu een rapport van de Canadese autoriteiten aanhaalt) :

"Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Nederl. Koninkrijk*, §§ 99-100)"

Hetzelfde arrest van de Algemene vergadering stelt met betrekking tot de individualisering vna het risico:

"Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

In casu heeft verzoeker aangetoond dat hij Tamil is die een afgewezen asielzoeker is. Aldus voldoet hij aan het in de diverse geciteerde rapporten aangehaalde profiel. Zoals aangegeven is zijn profiel zelfs nog bijkomend precair aangezien hij uit traditioneel Tamil gebied afkomstig is, hij op illegale wijze Sri Lanka uitgereisd is en zijn betrokkenheid bij de LTTE (tevergeefs) heeft ingeroepen om een beschermingsstatuut te krijgen in België.

3-

Verweerders argumentatie tot slot dat verzoeker niet verplicht wordt om terug te keren naar Sri Lanka, maar enkel verplicht wordt om de Schengenzone te verlaten, berust op de hypothese dat verzoeker in een derde land een verblijfsrecht heeft of zou kunnen verwerven.

Dergelijke hypothese volstaat niet als motivering van de weigering van een aanvraag tot verblijfsmachtiging. In het kader van de materiële motiveringsplicht dient de verwerende partij zich te baseren op de juiste feitelijke gegevens. De hypothese waar verweerder naar verwijst is geen feitelijk gegeven, laat staan een juist feitelijk gegeven, maar pure speculatie. In het administratief dossier blijkt uit geen enkel element dat verzoeker een verblijfsrecht heeft of zou kunnen verwerven in een derde land. Van verzoeker kan onmogelijk worden verwacht dat hij de autoriteiten van alle landen buiten de Schengenzone zou aanschrijven om te horen bevestigen dat hij aldaar geen verblijfsrecht heeft. Verweerder verwacht een negatief bewijs dat verzoeker onmogelijk kan leveren.

Het motief kan dan ook niet worden weerhouden.

4.

Op basis van de risico's op onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar zijn herkomstland, is het voor verzoeker dan ook onmogelijk om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in Sri Lanka. Verweerder heeft onterecht geoordeeld dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die hem dit verhinderen.

De mogelijkheid om de aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in een derde land is daarenboven puur hypothetisch, zoals aangetoond in het randnummer 3 van het ontwikkelde middel. Verzoeker is in de onmogelijkheid om het bewijs hiervan bij te brengen, maar zoals aangegeven blijkt uit geen enkel element van het administratief dossier dat verzoeker een verblijfrecht heeft of zou kunnen verwerven in een derde land buiten de Schengenzone.

Nu verweerder dus ten onrechte oordeelt dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, schendt hij het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De in de randnummers 1 tot en met 4 van het middel ontwikkelde redenering geldt mutatis mutandis als middel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, de tweede bestreden beslissing. Indien verzoeker opvolging zou geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, en aldus zou terugkeren naar Sri Lanka, loopt hij een bijzonder groot risico om te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals hierboven omschreven.

Het bestreden bevel dient dan ook samen met de eerste bestreden beslissing te worden vernietigd.

Voor zoveel als nodig wijst verzoeker er op dat noch feit dat het in casu om een herhaald bevel zou gaan, noch het feit dat verweerder een gebonden bevoegdheid zou hebben nu het bevel in casu ondermeer gemotiveerd is op grond van het artikel 7,1° van de Vreemdelingenwet, de onontvankelijkheid op dit punt voor gevolg kan hebben, nu verzoeker de schending inroept van een bepaling van het EVRM, dat als internationale fundamentele rechtsnorm voorrang heeft op de vreemdelingenwet.

Dit wordt bevestigd door de vaste rechtspraak van Uw Raad, ondermeer in het arrest van 30.07.2013 met nummer 107734 (overweging 3.2) en in het arrest van 03.10.2013 met nummer 111.283 (overweging 3.3), waarin telkens gesteld wordt:

"De Raad dient echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verwerende partij in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EH RM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837)."

Verzoeker verwijst hier integraal naar.

Een eventuele exceptie van onontvankelijkheid dient dan ook te worden verworpen."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter heeft en te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83; GwH 16 januari 2014, nr. 1/2014, B.8.3.), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029 en RvS 13 december 2011, nr. 216.837), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De verzoekende partij moet in het kader van een aangevoerde schending op grond van artikel 3 van het EVRM op haar beurt doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij zou moeten terugkeren, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een onmenselijke behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

3.4. In principe kan artikel 3 van het EVRM enkel geschonden worden in geval van verwijdering en is de eerste bestreden beslissing in principe geen verwijderingsmaatregel. Er dient echter vastgesteld te worden dat op dezelfde datum van deze eerste bestreden beslissing eveneens een bevel om het grondgebied werd genomen door dezelfde gemachtigde. Bovendien is de eerste bestreden beslissing een beslissing waarbij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd die volgens de gemachtigde verantwoorden waarom de aanvraag niet in het herkomstland kan ingediend worden, zodanig dat deze beslissing eveneens minstens een tijdelijke verwijdering inhoudt. Het Grondwettelijk Hof oordeelde eveneens dat *“Het is juist dat de bestreden bepaling, voor alle andere gevallen, de « buitengewone omstandigheden » op grond waarvan een aanvraag om machtiging tot verblijf mag worden ingediend, niet definieert. Daaruit volgt dat de minister of zijn gemachtigde blijft beschikken over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid met betrekking tot het inhoudelijke onderzoek van een groot aantal aanvragen om machtigingen tot verblijf, ingediend door vreemdelingen vanop het Belgisch grondgebied. Die discretionaire bevoegdheid kan evenwel niet aldus worden begrepen dat zij, zonder dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de noodzakelijke eerbiediging van verdragsrechtelijke grondrechten, de minister of zijn gemachtigde zou toestaan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te schenden, derwijze dat aan een categorie van vreemdelingen het genot wordt onzegd van de rechten die door die verdragsbepalingen worden gewaarborgd. Doordat zij een zorgvuldig onderzoek van iedere aanvraag vereist, biedt de bestreden regeling de mogelijkheid om elke aanvraag individueel, op grond van concrete elementen, te beoordelen in het licht van onder meer die verdragsbepalingen (GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.6)”*. Bijgevolg dringt zich ook in het kader van de eerste bestreden beslissing een onderzoek op inzake de aangevoerde verdragsbepaling.

In casu wordt niet betwist dat de verzoekende partij in haar aanvraag de schending van artikel 3 van het EVRM heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheid. Evenmin betwist de verzoekende partij dat door de verwerende partij in het kader van de eerste bestreden beslissing een onderzoek werd verricht naar de door haar aangevoerde verdragsbepaling.

3.5. Er wordt voorts niet betwist dat de eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Aldus blijkt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Op dit principe bestaan drie uitzonderingen: de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid), wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt (artikel 9bis) en de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte (artikel 9ter).

In casu wordt niet betwist dat de verzoekende partij over een identiteitsdocument beschikt. De gemachtigde oordeelde dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aannemelijk gemaakt.

3.6. Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. *“Buitengewone omstandigheden”* zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek. Vooreerst dient nagegaan te worden of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar is en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te verkrijgen gegrond zijn.

De vreemdeling dient in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.7. In haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 september 2012 heeft de verzoekende partij een duidelijk onderscheid gemaakt tussen de buitengewone omstandigheden en de gegrondheidsargumenten van haar verzoek. Zij bespreekt immers, onder het gedeelte *“A. ontvankelijkheid van de aanvraag 9bis”* in een eerste punt de *“onmogelijkheid voor verzoeker om terug te keren naar Sri Lanka”*. De gegrondheidsargumenten voert zij aan onder het gedeelte *“B. Grond van de aanvraag van artikel 9bis”*. De buitengewone omstandigheden, zijnde de onmogelijkheid om terug te keren naar Sri Lanka, zet de verzoekende partij in haar aanvraag van 4 september 2012 uiteen als volgt:

“Onmogelijkheid voor verzoeker om terug te keren naar Sri Lanka

Er zijn verschillende indicaties dat verzoeker bij terugkeer naar Sri Lanka een bijzonder risico loopt bij de grenscontroles.

1.1 Informatie uit internationale rapporten

Zo blijkt uit een zeer recent rapport (uitgebracht op 22.09.2011) van de Zwitserse organisatie:

"Organisation suisse d'aide aux réfugiés", met als titel "Sri Lanka: situation des Tamouls originaires du Nord et de l'Est du pays vivant à Colombo et situation des personnes de retour" (stuk 3) dat Sri Lankanen die terugkeren na een asielprocedure in het buitenland te hebben doorlopen, zoals verzoeker in casu, uit de wachtlijst worden gehaald teneinde aan een specifiek verhoor te worden onderworpen. Zij worden daarbij verhoord m.b.t. de redenen waarom zij het land verlieten, de manier waarop zij het land zijn uitgereisd en hun eigen politieke verleden.

Bovendien blijkt voorts dat terugkerende asielzoekers soms dagen- of zelfs maandenlang worden vastgehouden tot men de persoon in kwestie volledig heeft kunnen natrekken. Men gaat daarvoor naar de streek waar deze persoon voor zijn vertrek woonde.

"Les gens qui ont passé par une procédure d'asile sont reconnaissables à leurs documents de voyage temporaires. Les autorités de l'immigration les sortent de la file d'attente (DIE. Department of Immigration and Emigration) et les confient à la police de l'aéroport ou aux services secrets selon la procédure de routine. Un membre du service diplomatique part toutefois du principe que ni un document de voyage, ni un laissez-passer ne constituent un indice sûr d'une procédure d'asile antérieure. Les autorités sri-lankaises seraient informées lors des rapatriements forcés.

La plupart des sources estiment que tous les rapatriements forcés sont signalés au CID (Criminal Investigation Department) pour examen de la nationalité et des antécédents judiciaires et que les empreintes digitales des intéressés sont systématiquement relevées. La personne peut aussi être transférée au State Intelligence Service (SIS) et/ou au Terrorist Investigation Department (TID) pour interrogatoire. Les officiels du SIS sont munis des listes de passagers qui leur permettent de sélectionner des gens et de les prendre à part. Pour les personnes rapatriées de Grande-Bretagne, le SIS a chaque fois été prévenu à l'avance par les autorités britanniques de l'asile. Il a interrogé tous les requérants d'asile refoulés, notamment sur la manière dont ils avaient quitté le Sri Lanka et sur le motif de leur départ, ainsi que sur leurs antécédents personnels et politiques. Les données informatiques du SIS sont aussi accessibles au TID.

Les personnes de retour identifiées en tant que requérants d'asile déboutés sont sorties des files d'attente et retenues pour interrogatoire parfois pour quelques heures, parfois pour des jours ou des mois. La libération a lieu une fois que des vérifications ont été faites au lieu d'origine de la personne. A cause des mouvements de population provoqués par la guerre, les informations requises pour la vérification peuvent être particulièrement difficiles à obtenir. Si les actes et registres locaux ne sont pas tenus à jour ou si des membres de la famille ne sont pas atteignables, cela peut entraîner une arrestation prolongée, avec chantage et la torture. Les gens, qui ne sont pas tout de suite libérés sont généralement transférés de l'aéroport à la prison de Negombo»

(eigen onderstreping, blz.: 14 van het rapport)

Verzoeker is destijds illegaal het land uitgereisd en vluchtte het land uit wegens (vermeende) betrokkenheid bij de LTTE (zie hierboven onder "feitenrelaas"). Het GGVS stelde (weliswaar onterecht) geen geloof in verzoekers vluchtverhaal, doch niettemin zal verzoeker zijn LTTE-betrokkenheid dienen te verklaren als reden van vertrek bij controle. Het spreekt voor zich dat verzoeker hierdoor aan een nog strenger onderzoek zal worden onderworpen, en mogelijk zal worden vastgehouden.

Deze feiten zullen ervoor zorgen dat hij nog meer in de gaten zal worden gehouden, en dusdanig nog meer risico zal lopen op onmenselijke en/of vernederende behandelingen bij terugkeer.

Het rapport vervolgt immers:

« Les Tamouls du Nord et de l'Est subissent un examen plus minutieux que d'autres. Les facteurs suivants laissent présager des difficultés lors de l'entrée au pays: mandat d'arrêt non échu, antécédents judiciaires, lien avec les LTTE (par ex. soutien financier), sortie illégale du Sri Lanka, liens avec des médias ou avec des ONG, absence de copie d'identité ou d'autres documents. En vertu de la PTA, cela peut valoir une longue peine d'emprisonnement dans des conditions brutales. Les rapatriés sont particulièrement vulnérables en cas de retour individuel, quand personne n'a été prévenu de leur arrivée. Une de nos personnes de contact se réfère à des sources non confirmées de l'aéroport, selon lesquelles il est déjà arrivé que certains Tamouls soient invités à monter dans des véhicules banalisés et conduits à des lieux inconnus, sans qu'on sache ci ce jour ce qu'ils sont devenus. Une vague d'arrestations de Tamouls de Londres a suivi le projet avorté de visite du Président Rajapaksa en Grande-Bretagne. Certains rapports signalent l'arrestation, l'emprisonnement et la torture de Tamouls de retour ou rapatriés, ainsi que leur libération contre paiement d'une caution. »

(eigen onderstreping, blz. 15 van het rapport)

Onmiddellijk daarop aansluitend worden een viertal voorbeelden opgesomd van Tamils die bij hun terugkeer naar Sri Lanka, ha mei 2009 (dus na de overwinning van de regering op de Tamil Tijgers) allen opgepakt en/of gefolterd werden.

Ook andere, nog recentere rapporten bevestigen deze informatie. Zo stelde Human Rights Watch (HRW) in een bericht van 24 februari 2012 (stuk 5), met de weinig aan twijfel overlatende titels "UK: I-lalt

deportations of Tamils to Sri Lanka") dat zij bewijzen heeft van folteringen en willekeurige aanhoudingen van Tamils bij hun repatriëring van het Verenigd Koninkrijk naar Sri Lanka.

Er is sprake van ondervragingen waarbij een terugkerende Tamil ("RS") werd geslagen met wapenstokken en verbrand werd met sigarettenpeuken. Zijn hoofd werd overspoeld met kerosine en ondergedompeld in een emmer water. Hij werd ondersteboven gehangen en hete chilipepers werden onder zijn hoofd en borstkas gelegd. Een andere Tamil-terugkeerder ("DB") werd uitgekleeft bij de ondervragingen, anderen werden verkracht door hun ondervragers.

HRW meldde in een tweede bericht van 29 mei 2012 (stuk 6) dat de praktijken sinds haar bericht uit februari allerm minst waren afgenomen. Er is sprake van minstens 13 Tamils die gefolterd werden bij hun terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk naar Sri Lanka. HRW wijst er op dat het in elk van deze gevallen over medisch bewijsmateriaal beschikt.

HRW eist dan ook dat het Verenigd Koninkrijk zijn uitwijzingen van Tamil Sri Lankanen moet stopzetten. Het is immers duidelijk dat dergelijke praktijken een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken, en zodoende de toets van het artikel 3 EVRM niet doorstaan.

Volgens de "Terugkeernieuwsbrief" van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van juni 2012 (stuk 7) was het Verenigd Koninkrijk van plan om op 31 mei 2012 80 Tamils collectief uit te wijzen naar Sri Lanka. Het bericht van HRW heeft de Britse rechter geoordeeld dat de repatriëring van Tamils het risico op foltering inhoudt, waardoor de repatriëring op het laatste moment werd tegengehouden.

Ook Amnesty International (stuk 8) heeft in juni 2011 al opgeroepen om geen Tamils terug te sturen naar Sri Lanka gelet op het risico op foltering. Amnesty meldt 26 gevallen waarbij terugkeerders gefolterd werden.

De reden van deze folteringen is steevast dat men deze Tamils ervan verdenkt banden te hebben gehad met de verslagen onafhankelijkheidsstrijders van de LTTE (de militaire arm van de Tamil Tijgers), die sinds 2009 verslagen zijn door de Sri Lankaanse autoriteiten. De rapporten stellen duidelijk dat het louter feit van Tamil te zijn en na lange tijd terug te keren uit het buitenland, voor de Sri Lankaanse autoriteiten een vermoeden oplevert van betrokkenheid bij LTTE.

Ook de Canadese overheid (nl de "Commission de l'immigration et du statut de réfugié du Canada", zie stuk 9) heeft de problemen met-Tamil terugkeerders vastgesteld en bevestigt in een rapport van 22 augustus 2011 wat de hierboven vermelde rapporten van Amnesty International en HRW stelden:

"Immigration authorities are alerted about the impending arrival of those who are deported or who are 'returned' as a result of failed asylum processes. They are also identifiable by the fact that they travel on temporary travel documents. These individuals are taken out of immigration queues and subjected to special questioning by the Police, and by members of the Terrorist Investigation Department [TIDJ]. They are almost always detained, sometimes for few hours, and sometimes for months until security clearance is obtained. In situations in which most families of the deported/returned persons have been displaced due to the war are not contactable by telephone, and in which Police records that could attest to their legitimate address and non-involvement in criminal or terrorist activity have often been misplaced due to the constant cycles of displacement undergone by the entire community of the North and East in the past years, obtaining the required security clearance may take months. If there is no family member to follow up, this may lead to indefinite detention. (Law and Society Trust et al. 18 July 2011, 5)

(...)

On 19 May 2010, the 'Director of the Edmund Rice Centre, an Australian research, advocacy and networking organisation, that also works with refugees and asylum seekers (Edmund Rice Centre n.d.), said that Sri Lanka is "not safe for deported asylum seekers," including anyone connected to the Tamil Tigers or who left the country illegally (ibid. 19 May 2010). He explained that the Sri Lankan authorities are of the view that "any Tamil who lied the country in an unauthorized way must be an LTTE [Liberation Tigers of Tamil Eelam] sympathizer, or if they are Sinhalese, then they must be a traitor"

(ibid. 19 May 2010). " (blz. 2) «

Deze Commission stelt voorts vast dat zelfs, indien teruggestuurde Tamils zonder problemen de ondervragingen aan de grens doorstaan, en het land worden binnengelaten, zij niettemin het gevaar lopen om te worden opgepakt aan checkpoints, en hoe dan ook onderworpen aan intimidatie en uitbuiting. Ze worden ook geïnterviewd door paramilitaire groeperingen.

Zo wordt gesteld:

"The Law and Society Trust-led joint submission also notes that even if a deported/returned person is cleared and allowed to leave the airport, they are in danger of being detained at check-points for any number of reasons, and also subject to intimidation and extortion. They also face a threat from paramilitary groups who may abduct and torture them for information or for purposes of extortion" (blz.

4 onderaan)

Op basis van deze talrijke, eensluidende rapportage blijkt dat het voor mijn cliënt bijzonder risicovol is, en daarom de facto onmogelijk is, om terug te keren naar Sri Lanka en de aanvraag tot machtiging tot verblijf vandaaruit in te dienen.

1.2

Bij een terugkeer naar Sri Lanka zou verzoeker noodzakelijk via de grenscontroles moeten passeren, wellicht via de grenscontroles op de luchthaven, aangezien dit de meest vanzelfsprekende manier is om vanuit België terug te keren naar Sri Lanka, zeker in geval van een gedwongen uitwijzing.

Verzoekers profiel is uiterst precair:

Hij is een Tamil uit traditioneel Tamil gebied

Hij keert terug nadat zij asielaanvraag in het buitenland werd afgewezen Hij reisde destijds op illegale wijze Sri Lanka uit

Hij riep bij zijn asielaanvraag vervolging in wegens problemen met LTTE en PLOTE (minstens de betrokkenheid van verzoeker bij LTTE werd door het CGVS niet betwijfeld), en zal dit nu ook moeten verklaren bij de grensautoriteiten

Uit de citaten van het voormelde rapporten blijkt dat er een ernstig risico bestaat op een verzwaarde controle bij terugkeer Van personen met een profiel zoals dat van verzoeker.

Zodoende toont verzoeker uitdrukkelijk aan dat de in deze rapporten geschetste situatie implicaties heeft op zijn persoonlijke situatie.

Er is sprake van lange detentie, veroordelingen en foltering. Dergelijke behandelingen zijn strijdig met het artikel 3 EVRM, dat hierboven werd vermeld. Het artikel 3 EVRM verzet zich dus in casu tegen een uitwijzing van verzoeker.

Zodoende kan verzoeker enkel de aanvraag tot verblijfsmachtiging indienen vanuit België, aangezien hij niet zonder risico kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoeker toont zodoende aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt, zoals omschreven in het artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Uit een reeks recente internationale publicaties blijken afgewezen asielzoekers van Tamil-origine bij hun terugkeer geconfronteerd te worden met onaanvaardbare praktijken door de Sri Lankaanse grensautoriteiten."

3.8. De Raad herhaalt dat in casu niet wordt betwist dat de verzoekende partij in haar aanvraag de schending van artikel 3 van het EVRM heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheid. Evenmin betwist de verzoekende partij dat door de verwerende partij in het kader van de eerste bestreden beslissing een onderzoek werd verricht naar de door haar aangevoerde verdragsbepaling. De betwisting in onderhavig verzoekschrift betreft het al dan niet draagkrachtig zijn van de motieven over de aangevoerde omstandigheid dat de verzoekende partij niet kan terugkeren naar Sri Lanka wegens een risico op onmenselijke en/of vernederende behandeling aldaar gelet op haar uiterst kwetsbaar profiel als Tamil, uit traditioneel Tamil gebied, die terugkeert uit het buitenland nadat haar asielaanvraag werd afgewezen en destijds illegaal uit Sri Lanka reisde en die bij haar asielaanvraag vervolging inriep wegens problemen met LTTE en PLOTE en dit nu zal moeten verklaren bij de grensautoriteiten, zoals blijkt uit de door haar bijgevoegde internationale rapporten.

3.9. In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd wat volgt:

"Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene haalt aan dat hij niet kan terugkeren naar Sri Lanka omdat mensen die terugkomen uit het buitenland in Sri Lanka extra geïsoleerd, gearresteerd en mishandeld zouden worden. Hij verwijst hiervoor naar verschillende rapporten (een rapport dd 22.09.2011 van de Organisation suisse d'aide aux réfugiés met als titel « Sri Lanka: situation des Tamouls originaires du Nord et de l'Est du pays vivant à Colombo et situation des personnes de retours »; een bericht van 24.02.2012 van Human Rights Watch met als titel « UK: Hait deportations of Tamils to Sri Lanka »; een bericht van 29.05.2012 van Human Rights Watch; de terugkeernieuwsbrieven van /luchtelingenwerk Vlaanderen van december 2010 en juni 2012; een rapport van de Canadese overheid met titel « Commission de l'immigration et du statut de réfugié du Canada » dd 22.08.2011) en verwijst naar een oproep van Amnesty International van juni

2011. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. De betrokkene slaagt er niet in om het individuele risico inzake zijn persoonlijke veiligheid aan te tonen bij een zelfs tijdelijke terugkeer, zodat er geen buitengewone omstandigheid blijkt. Hij toont immers niet aan dat iedere naar Sri Lanka terugkerende Tamil om die reden extra geïnterviewd, gearresteerd en mishandeld wordt. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eraan herinnert dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet verplicht wordt terug te keren naar Sri Lanka. Wel wordt hij gedwongen door het bevel om het Schengengebied te verlaten.”

3.10. De verzoekende partij betoogt dat zij in haar aanvraag op zeer omstandige en concrete wijze heeft uiteengezet dat zij bij een terugkeer naar Sri Lanka een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert en zij aan de hand van internationale rapporten heeft aangetoond dat asielzoekers van Tamil-origine, die buiten Sri Lanka zonder succes een asielaanvraag hebben ingediend en na afloop van de Sri Lankaanse burgeroorlog terugkeren naar Sri Lanka, systematisch geïnterviewd worden door de Sri Lankaanse autoriteiten, louter omwille van hun Tamil-etnie, dat zij er van worden verdacht banden te hebben met de verslagen Tamil Tijgers, waarvan de LTTE de belangrijkste was. De verzoekende partij stelt dat haar Tamil-etnie en Sri Lankaanse nationaliteit nooit het voorwerp hebben uitgemaakt van enige discussie en dat zij in haar aanvraag voldoende geconcretiseerd heeft dat zij een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Zij verwijst naar haar aanvraag waar ze uiteengezet heeft waarom zij een kwetsbaar profiel heeft. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij de redenering verwerpt, doch zeer op de vlakte blijft, dat *in abstracto* de geldende principes met betrekking tot de toepassing van artikel 3 van het EVRM worden besproken, dat gemotiveerd wordt betreffende de aangehaalde argumentatie, doch dat het een stereotiepe motivering betreft als zou zij niet voldoende geconcretiseerd hebben dat zij effectief een risico loopt op vervolging in geval van terugkeer. Zij betoogt dat zij nochtans in haar aanvraag op zeer gedetailleerde wijze met rapporten van internationale organisaties onderbouwt dat elke Tamil die terugkeert naar Sri Lanka, louter door zijn Tamil-etnie, wordt onderworpen aan strenge behandeling met detentie en mishandelingen, dat zij daarenboven afkomstig is uit Tamil gebied, destijds illegaal Sri Lanka is uitgereisd en een asielaanvraag heeft ingediend vanwege betrokkenheid bij LTTE, zodat zij dus heeft aangetoond dat zij een kwetsbaar profiel heeft en dat zij zal worden geïnterviewd bij een terugkeer naar Sri Lanka. Zij betoogt dat de eerste bestreden beslissing tot de conclusie komt dat de verzoekende partij haar individuele risico niet aantoonde, doch dat het louter tegenspreken van haar stellingen niet volstaat als bewijs van het tegendeel van wat zij aanhaalt. Zij meent dan ook dat de eerste bestreden beslissing onvoldoende draagkrachtig is, aangezien de verwerende partij niet de moeite heeft ondernomen om haar argument aan een daadwerkelijk onderzoek te onderwerpen. De verzoekende partij betoogt nog dat *in casu* alle informatie over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM geleverd werd via documentatie gevoegd aan de aanvraag, doch dat de verwerende partij er niet is op ingegaan, terwijl zij nochtans een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek moet doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling.

Voorts betoogt de verzoekende partij, betreffende het motief waar gesteld wordt dat het louter aanhalen van bronnen die melding maken van schendingen van fundamentele rechten niet volstaat om te bewijzen dat de verzoekende partij een geïndividualiseerd risico loopt, dat met betrekking tot de individualisering de Raad in Algemene Vergadering er op wees dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort, dat in dergelijke omstandigheden het EHRM niet eist dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken.

3.11. Zoals de verwerende partij terecht motiveert toont de verzoekende partij in haar aanvraag, onder verwijzing naar de door haar geciteerde en gevoegde internationale rapporten, niet aan dat iedere naar Sri Lanka terugkerende Tamil om die reden extra geïsoleerd, gearresteerd en mishandeld wordt. Daarentegen is het motief dat de verzoekende partij in haar aanvraag aanhaalt dat zij niet kan terugkeren naar Sri Lanka omdat mensen die terugkomen uit het buitenland in Sri Lanka extra geïsoleerd, gearresteerd en mishandeld zouden worden, dat dit geen buitengewone omstandigheid is daar de verzoekende partij enkel verwijst naar rapporten en er niet in slaagt om het individuele risico inzake haar persoonlijke veiligheid aan te tonen bij een tijdelijke terugkeer, foutief.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij er verkeerdelijk vanuit gaat dat de verzoekende partij in haar aanvraag enkel aanhaalt dat zij niet kan terugkeren naar Sri Lanka omdat mensen die terugkomen uit het buitenland in Sri Lanka extra geïsoleerd, gearresteerd en mishandeld zouden worden. Uit de aanvraag blijkt immers dat de verzoekende partij – zoals zij ook terecht stelt in haar verzoekschrift – er ook op wees dat uit de rapporten blijkt dat er een ernstig risico bestaat op verzwaarde controle bij terugkeer van personen met een profiel zoals dat van haar, waarbij zij er op wijst dat zij een Tamil is uit traditioneel Tamil gebied, dat zij terugkeert nadat haar asielaanvraag werd afgewezen, dat zij destijds op illegale wijze Sri Lanka uitreisde en dat zij zich bij haar asielaanvraag beroept op vervolging wegens problemen met LTTE en PLOTE en zich dan ook zal moeten verklaren bij de grensautoriteiten. Gelet op het niet volledig vermelden in de bestreden beslissing van de door de verzoekende partij aangehaalde buitengewone omstandigheid omwille van het bezitten van voormeld profiel, is de verwerende partij voor het beoordelen van de buitengewone omstandigheden dan ook uitgegaan van een onvolledige en bijgevolg foutieve feitenvinding.

Ook het motief dat de verzoekende partij in haar aanvraag, onder verwijzing naar de door haar geciteerde en gevoegde internationale rapporten, niet aantoont dat iedere naar Sri Lanka terugkerende Tamil om die reden extra geïsoleerd, gearresteerd en mishandeld wordt, wijzigt niets aan voormelde vaststellingen, nu in deze motivering wel bijkomend rekening wordt gehouden met het feit dat de verzoekende partij in haar aanvraag aangaf dat het risico bestond voor naar Sri Lanka terugkerende Tamils – en dus niet voor elke persoon die uit het buitenland naar Sri Lanka terugkeerde – doch nog steeds voorbijgaat aan het volledig opgegeven profiel van Tamil uit traditioneel Tamil gebied, die terugkeert nadat de asielaanvraag werd afgewezen en die destijds op illegale wijze Sri Lanka uitreisde en zich bij de asielaanvraag beroept op vervolging wegens problemen met LTTE en PLOTE.

Het is niet duidelijk of de verwerende partij aan haar conclusie dat dit geen buitengewone omstandigheid is daar de verzoekende partij enkel verwijst naar rapporten en er niet in slaagt om het individuele risico inzake haar persoonlijke veiligheid aan te tonen bij een tijdelijke terugkeer, zou vasthouden in geval van een volledige feitenvinding waarbij rekening wordt gehouden met het volledig opgegeven profiel.

Zelfs indien er vanuit wordt gegaan dat de verwerende partij wel degelijk de aangevoerde omstandigheid dat de verzoekende partij niet kan terugkeren naar Sri Lanka gelet op het bezitten van het door haar aangehaalde profiel, heeft beoordeeld en meende dat dit geen buitengewone omstandigheid is daar de verzoekende partij enkel verwijst naar rapporten en er niet in slaagt om het individuele risico inzake haar persoonlijke veiligheid aan te tonen bij een tijdelijke terugkeer, blijft het motief gebrekkig.

De Raad stelt vast – zoals de verzoekende partij terecht voorhoudt – dat de verwerende partij niet zonder meer kon stellen dat de verzoekende partij enkel verwijst naar rapporten en er niet in slaagt om het individuele risico inzake haar persoonlijke veiligheid aan te tonen bij een tijdelijke terugkeer, nu de verzoekende partij in haar aanvraag uiteenzet waarom zij persoonlijk een risico loopt waarbij ze verwijst naar rapporten en duidt op haar kwetsbaar profiel en uiteenzet waaruit dit profiel bestaat.

De verwerende partij gaat met dit motief aldus voorbij aan het specifieke profiel door de verzoekende partij aangehaald in haar aanvraag alsook aan de rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat uitzonderlijk, in zaken waarin de verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort, dat in dergelijke gevallen het EHRM niet eist dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden aantoont.

Gelet op het aanhalen van het hebben van een bepaald profiel en het voorleggen van rapporten waaruit problemen kunnen blijken voor mensen met dat specifieke profiel, kan de verwerende partij, om het aangevoerde risico niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid, zich niet beperken tot het stellen dat enkel verwezen wordt naar rapporten en het individuele risico inzake de persoonlijke veiligheid bij een tijdelijke terugkeer niet is aangetoond.

Gezien de verzoekende partij aldus, naast de verwijzing naar de internationale rapporten, in haar aanvraag ook uiteenzet waarom zij persoonlijk een risico loopt waarbij ze duidt op haar kwetsbaar profiel en uiteenzet waaruit dit profiel bestaat – en aldus voorhoudt dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen –, kan de verwerende partij, betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, zich ook niet beperken tot de motieven dat zij haar beweringen niet staft met een begin van bewijs, dat de algemene bewering niet toegepast wordt op de eigen situatie en dat het louter vermelden van artikel 3 van het EVRM niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

In de eerste bestreden beslissing wordt voorts nog gemotiveerd dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, dat de verzoekende partij geen middel heeft aangewend dat bewijst dat zij persoonlijk een reëel risico zou lopen te worden onderworpen aan ernstige schade. Echter wijst de Raad er op dat de verwerende partij ook hiermee voorbijgaat – zoals de verzoekende partij terecht voorhoudt – aan het specifieke profiel aangehaald door de verzoekende partij in haar aanvraag alsook aan de rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat uitzonderlijk, in zaken waarin de verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort, dat in dergelijke gevallen het EHRM niet eist dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden aantoont.

Ten slotte wordt betreffende de aangehaalde buitengewone omstandigheid door de verzoekende partij in haar aanvraag dat zij niet kan terugkeren naar Sri Lanka gelet op haar specifieke profiel en het risico dat personen met haar profiel lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling in Sri Lanka zoals blijkt uit de door haar in haar aanvraag aangehaalde internationale rapporten, nog gemotiveerd dat de verzoekende partij niet verplicht wordt terug te keren naar Sri Lanka, dat zij door het bevel wel wordt gedwongen om het Schengengrondgebied te verlaten.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten betreft, doch wel het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet omdat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheid zijn waardoor de machtiging niet kan worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke post of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangevoerd heeft dat zij de Sri Lankaanse nationaliteit bezit en het onmogelijk is voor haar naar Sri Lanka terug te keren alsook dat zij bij haar aanvraag een kopie van haar nationale identiteitskaart voegde. De verwerende partij kan *in casu* de argumenten betreffende de onmogelijkheid tot terugkeren naar Sri Lanka – bij het niet in twijfel trekken van de Sri Lankaanse nationaliteit of het niet aanduiden van een ander land waar de verzoekende partij een verblijfsrecht heeft of zou kunnen verkrijgen – niet verwerpen als buitengewone omstandigheid met als reden dat de verzoekende partij niet verplicht wordt terug te keren naar Sri Lanka.

3.12. Bij de motieven betreffende het verwerpen als buitengewone omstandigheid van de aangevoerde onmogelijkheid om terug te keren naar Sri Lanka gelet op het risico dat de verzoekende partij loopt door haar specifieke profiel op een onmenselijke of vernederende behandeling, strijdig met artikel 3 van het EVRM, zoals blijkt uit de aangevoerde rapporten, werd door de verwerende partij aldus niet uitgegaan van de gegevens zoals aangegeven in de aanvraag, minstens werden deze gegevens uit de aanvraag niet correct beoordeeld.

In het boven aangehaalde arrest van het Grondwettelijk Hof wordt gesteld dat een zorgvuldig onderzoek van iedere aanvraag is vereist, op grond van de concrete elementen, in het licht van onder meer artikel 3 van het EVRM (GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.6).

Van de gemachtigde kan verwacht worden dat hij zorgvuldig rekening houdt met alle elementen eigen aan de zaak indien in het kader van de buitengewone omstandigheden wordt verwezen naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

3.13. Het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

Waar de verwerende partij er nog op wijst dat de verzoekende partij op 12 december 2013 een asielaanvraag heeft ingediend die ter beoordeling werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad er op dat het naderhand indienen van een asielaanvraag – en het eventueel naderhand afwijzen van die asielaanvraag – geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de verwerende partij de motieven betreffende het verwerpen als buitengewone omstandigheid van de aangevoerde onmogelijkheid om terug te keren naar Sri Lanka, niet gebaseerd heeft op de gegevens zoals aangegeven in de aanvraag, minstens dat de verwerende partij deze gegevens uit de aanvraag niet correct heeft beoordeeld.

3.14. Een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt aangenomen. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.15. In de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt evenmin ingegaan op de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM of het ingeroepen risico op onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer naar Sri Lanka omwille van het door de verzoekende partij aangevoerde specifieke profiel.

In zoverre de verwerende partij haar betoog dat de bestreden beslissing enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en dat van een aantal andere staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen, richt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad er op dat de verwerende partij duidelijk voorbijgaat aan de duidelijke definities in de Terugkeerrichtlijn inzake terugkeer, terugkeerbesluit en verwijdering en hun omzetting in de vreemdelingenwet.

Artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn luidt immers als volgt:

“3. „terugkeer”: het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar:

— zijn land van herkomst, of

— een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of

— een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten;

4. „terugkeerbesluit”: de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld;

5. „verwijdering”: de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting, d.w.z. de fysieke verwijdering uit de lidstaat;”

Deze bovenvermelde definities werden hernomen in artikel 1 van de Belgische vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”

Uit de bewoordingen van de Terugkeerrichtlijn kan worden begrepen dat een terugkeerverplichting niet enkel een plicht inhoudt voor een vreemdeling om het Belgische grondgebied (en eventueel dat van de Schengenstaten) te verlaten (d.i. de zogenaamde ‘vertrekplicht’). De terugkeerverplichting houdt in dat de vreemdeling zich naar een welbepaald land dient te begeven. Wat dit welbepaald land is, wordt op exhaustieve en duidelijke wijze aangegeven in de Terugkeerrichtlijn en hernomen in de vreemdelingenwet. Het is ofwel het land van herkomst, ofwel het land van doorreis voor zover een communautaire of bilaterale overnameovereenkomst kan worden toegepast, ofwel een ander derde land waarnaar de derdelander vrijwillig terugkeert en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot verblijf. De terugkeerverplichting geldt dus niet ten aanzien van eender welk land.

De Raad benadrukt dat noch in de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen, wordt getwijfeld aan de Sri Lankaanse nationaliteit van de verzoekende partij en dat in de bestreden beslissing Sri Lanka uitdrukkelijk wordt aangegeven bij nationaliteit van de verzoekende partij. Er blijkt geenszins uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier, dat de verzoekende partij haar terugkeerverplichting kan uitvoeren naar een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar zij wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf.

Aangezien het bestreden bevel op dezelfde dag, 30 september 2013, werd genomen als de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, aangezien beide beslissingen ook op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht, 5 november 2013, en aangezien beide beslissingen door dezelfde administratief assistent S.H. werden genomen en ondertekend, blijkt de verknochtheid tussen het bestreden bevel en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Voorts dringt zich de vaststelling op dat de verzoekende partij zich in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wat de buitengewone omstandigheden betreft, beroept op elementen die verband houden met artikel 3 van het EVRM. Zij gaf zodoende ten overstaan van het bestuur aan dat een terugkeer naar haar herkomstland problematisch kon zijn in het licht van deze verdragsbepalingen. Een onderzoek van deze ingeroepen elementen drong zich dan ook op, niet enkel in het kader van de beoordeling van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet doch ook opdat kon worden overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. *In casu* blijkt uit de tweede bestreden beslissing geen afzonderlijke beoordeling in dit verband, zodat dient te worden aangenomen dat de verwerende partij deze elementen in rekening heeft gebracht middels het op dezelfde dag nemen van de eerste bestreden beslissing. Door zo te handelen heeft de verwerende partij erkend dat de uitkomst van de verblijfsaanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op deze nauwe samenhang wordt de tweede bestreden beslissing samen met de eerste bestreden beslissing vernietigd in het belang van een goede rechtsbedeling.

3.16. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER